నాగరికత నర్తించని ఆ రోజుల్లో.. అందమైన విజయనగరం వీధుల్లో..

నలభైఏళ్ళ క్రిందట..

జాబిలి పంచింది వెన్నెల వెలుగా...వెండి మంటా..?

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

13

తరువాత ఏదో పెద్ద విపత్తు సంభవిస్తుందని అనుకున్నాను. ఎంచేతనంటే ఆ పెళ్ళికొడుకు తాలూకు బంధువులు ఆ ఇంట్లో ఉన్నారట. ఆమె సంబంధం తిరగగొట్టినా సుబ్బులు మీద అతని మనసు తిరగనట్టుంది. అందుకని బంధువుల ఇంటికని వచ్చిన మిషతో అక్కడ బైఠాయించాడు. ప్రతి క్షణం ఈ ఇంటిమీదా, ఇంట్లో కదిలే సుబ్బులు మీదా దృష్టి పెట్టుకు కూర్చున్నాడు. ఇదంతా నాకు తర్వాత సత్తిరాజులు మొరపెట్టుకున్నాడు. వేడి రొట్టెకోసం పోటీ పడుతున్న రెండోపిల్లి అది.

"మరి నేనంటే నీకు కోపం లేదా?" అనడిగాను ఓసారి.

వోరగా నవ్వి "ఊరుకోండి నాతో హాస్యాలాడతారు, మీరు పెద్దమనుషులు" అన్నాడు. 'పెద్దమనుషులు' అనే పేరిట నా అభిప్రాయాలకి సంకెళ్ళు బిగించగలిగానని అతని విశ్వాసం.

ఏమైనా కొత్త పెళ్ళికొడుకు విషయమే నన్ను కలవరపెట్టింది. రెండు సందర్భాలలో తెలిసో తెలియకో మా ఇద్దరి మధ్యా సంభవించిన సాన్నిహిత్యానికి అతనే రంగయినా పూయవచ్చు. దూరంగా అతన్ని చూస్తే దుబ్బు కనుబొమలు, మామూలుగా చూసినా ఆశ్చర్యపోయి చూస్తున్నట్లున్న పెద్ద కళ్ళు, వెనక్కి గిరజాలు తిరిగిన జుత్తు తెల్పింది. ఏమైనా అతని మంచితనం మీద అంత దూరం నుంచి సదభిప్రాయం కలగలేదు నాకు. కాని తనమీద సదభిప్రాయం ఏర్పరచుకునే సదవకాశాన్ని అతనే ఒకసారి కల్పించాడు. అది చాలా విచిత్రంగా జరిగింది.

అమ్మ రావడం ఆలస్యం కావడం, పొద్దుటా సాయంకాలం హోటల్ భోజనం తినవలసి రావటం కాస్త ఇబ్బందిగా పరిణమించింది. హోటల్‌కి వెళ్ళాలంటే చాలా దూరం నడవాలి. నడక ఆయాసం కాదు కానీ, ఇంతా నడిచి ఆ హోటల్ మెతుకులు తినాలనే ఆలోచన కలిగించే ఆయాసం అంతా ఇంతా కాదు. ఆ ఊళ్ళో హోటళ్ళ రుచి చూడడం అదే కొత్త. ఈ గుంజాటన క్రుంగదీసి

రెండు లంఖణాలు చేయించింది. ఓ రోజు లేవడానికి మరీ ఓపిక లేకుండాపోయింది. దీన్ని మొదట కనిపెట్టింది సుబ్బులే. రోజూ హోటల్‌కి పోయేటప్పుడో, వచ్చేటప్పుడో ఇద్దరం తటస్థపడడం అలవాటు. మాట్లాడాలనో, ఏదో చెప్పాలనో దగ్గరకి రాబోతే ఎదురుగ్గా సత్తిరాజులో, లాయరుగారో దర్శనమిచ్చేవారు. లేకపోతే కొత్తపెళ్ళికొడుకు కనిపించేవాడు. హనుమంతరావుని అడిగితే "షీరో పామిస్ట్రీ చదివి కాస్త వంటబట్టించుకో. ఆడపిల్లలు చెయ్యిచూడడం, తద్వారా స్నేహం చెయ్యడం కొత్త టెక్నిక్" అన్నాడు. కాని సుబ్బులు చెయ్యి పట్టుకున్నప్పుడు ఎన్నోసార్లు సత్తిరాజులకో, కొత్త పెళ్ళికొడుక్కో తప్పనిసరిగా దొరికిపోయాం. ఒకసారి నేను సిగ్గుపడి చెయ్యి వదిలేయబోతే "చెప్పండి ఆపేశారేం?" అని రెట్టించింది. "మీ గదిలో కూర్చుందాం పద" అన్నాను. నా పక్కన చూసి నవ్వి, "పోనీ, తర్వాత చెపుదురుగాని లెండి" అని తప్పించుకుంది. చెప్పొచ్చేదేమిటంటే ఇలాంటి సందర్భాలలో కలుసుకోవడం అలవాటయాక బొత్తిగా ఈ రెండురోజులూ కనిపించకపోవడం అనుమానం కలిగించింది గావును. సుబ్బులు వాళ్ళ మామ్మకి చెప్పేసింది. మర్నాడు ఉదయమే నీరసంగా లేచి కాఫీకి పొయ్యి రాజేయబోతే సుబ్బులు కాఫీకప్పుతో వచ్చింది వంటింట్లోకి. అప్పుడే లేచినట్టుంది. పరుపుమీద వాడిన మల్లెపువ్వులాగ ఉంది.

"ఇదేమిటి?" అన్నాను.

"జ్వరానికి ఇంత రహస్యమెందుకు బాబూ. మీరు చెపితే కాని తెలీదేమిటి? ఇందండి కాఫీ" అంది తల ప్రక్కకి తిప్పి. నవ్వొస్తోందిగావును.

"సుబ్బులూ" అన్నాను ప్రేమగా. చూసింది, మరోక్షణంలో చెయ్యిపట్టుకుంటాననుకుందేమో, దూరంగా జరిగి కిటికీ దగ్గరికి వచ్చింది.

"సుబ్బులూ! ఈ కాఫీ తాగుతుంటే ఇప్పటికి నాకో విషయం అర్థమైంది" అన్నాను.

"ఏమిటి!"

"జ్వరం రావడమే హాయిగా ఉంటుందని."

గది మధ్యగా నడిచాను. ఆమె దగ్గరకి నడవాలంటే ఎంత దూరం! గది అంత పెద్దగా ఉన్నందుకు మొదటిసారిగా విసుగేసింది. కిటికీ దగ్గరికి చేరానో లేదో "జ్వరం వచ్చిందటగా నాయనా నాతో చెప్పలేకపోయావా?" అంటూ వాళ్ళ మామ్మ వచ్చింది.

ఒక్కసారి అధఃపాతాళానికి కృంగిపోయాను. జ్వరం రావడం వల్ల అంతవరకూ కలిగిన ఆనందం చెదిరిపోయింది.

వాళ్ళ మామ్మతో మాట్లాడుతున్నంతసేపూ కిటికీ వేపు చూస్తూ సుబ్బులు ఒకటే నవ్వు. ఆమె వెళ్ళాక ఇటు తిరిగితే సుబ్బులు వాకిట్లోకి వచ్చి కూర్చుంది. నోటికి కొంగు అడ్డంపెట్టుకుని, కృత్రిమ కోపంతో బయటికి వచ్చాను. ఆమెను సాధిద్దామని. నావేపు వింతగా చూస్తోంది. కళ్ళల్లో బెదురు లేదు. ఏం చేద్దామనో మీదకు వంగాను. కాని ఆ క్షణంలో పొరపాటు చెయ్యలేదు. ఒక్కసారి చుట్టూ చూడదలిచాను.. చూస్తే ఏముంది ఆ శనిగాడు ఆ పెళ్ళికొడుకు అక్కడే నిలబడి చూస్తున్నాడు. అంత దగ్గరగా ఉన్న నా ముఖంలో చికాకుని సులువుగా పోలిక పట్టినట్టుంది.

"చుట్టూ చూడడంలో చెప్పదలుచుకున్నది మరిచిపోయారా? సాహసవంతులే!" అని తలమీంచి ముందుకు వాలిన ఉంగరాల్ని గాలిలో రెపరెపలాడించి లేచిపోయింది. అలా లేచినప్పుడు ఆమె వెచ్చని ఊపిరి నా చెంపలకి సోకడం మరిచిపోలేదు నేను ఇప్పటికీ.

ఎంత అందమయిన అనుభవం అది!

ఆ శనిగాడి వల్ల కాకపోతే మరెంత అందంగా ఉండేదో!

✡ ✡ ✡

ఆ మధ్యాహ్నం ఎంగిలిపడాలని, నీరసంగా ఉన్నా, హోటల్‌కి బయలుదేరడానికి సిద్ధమయ్యాను. శోభనాద్రిగారు తలుపు తోసుకుని లోపలికి వచ్చారు.

"ఏమిటోయ్, జ్వరమని నాకు తెలియనే తెలీదు. మేమిక్కడ ఉండగా ఆ మాత్రం సహాయం చెయలేకపోతామా?" అంటూ మంచం మీద కూర్చున్నారు. "ఏదీ, ఇలా రా" అని నన్ను దగ్గరికి పిలిచి చెయ్యిపట్టుకు చూశారు. "ఇది ఏదో దొంగ జ్వరం. ఈ పాటికి తగ్గిపోయే ఉండాలి. నీ వయసులో జ్వరం వస్తే సింహాచలం చందనోత్సవానికి సైకిళ్ళ మీద వెళ్ళివచ్చాం. పద పద మా ఇంట్లో ఇంత చారన్నం తిందువుగాని" అన్నారు.

"లేదండీ, హోటల్‌కి పోతాను. మీకెందుకా శ్రమ?" అన్నాను. కాని ఆయన వదల్లేదు. "హోటల్లో పథ్యం భోజనం ఏమిటోయ్! ఇవాళ మా సుబ్బులు వంట. నీ భోజనానికి పొద్దుట్నుంచీ ప్లాను వేస్తున్నారు ఇంట్లో. మంచి కట్టుచారు కాచారు. పదపద" అని తువాలు నా భుజం మీద వేసి లాక్కుపోయారు.

భోజనం చేస్తున్నంతసేపూ మాట్లాడుతూనే ఉన్నారు శోభనాద్రిగారు. *మధ్య మధ్య హాస్యానికి తనే నవ్వుతున్నారు. కొందరు భోజనాన్ని విలాస కార్యక్రమం చేసుకుంటారు. కొందరికి భోజనం నిత్యకృత్యంలాంటిది. కొందరికి బాధ్యత, మరికొందరికి ఖర్మ.*

సుబ్బులు తలుపు చాటునుంచి మామ్మకి అన్ని వస్తువులూ అందిస్తోంది. భోజనం పూర్తయే సమయానికి ముందు గదిలోకి వచ్చి తమలపాకులు చీల్చి తాంబూలం సిద్ధం చేసింది. ఎప్పుడు మళ్ళీ అందుకుందో, భోజనం పూర్తి చేసి పెరటి వేపు నడిచే సరికి నూతి దగ్గర తువాలు తీసుకుని సిద్ధంగా ఉంది. ఆమె శ్రద్ధకి ఆశ్చర్యమూ, ఆనందమూ కలిగింది!

"ఈ దెబ్బతో నా రోగం పోతుంది. నీ చేతి వంట రుచి చూశాను కనక" అన్నాను. ఆమె చేతిమీద నీళ్ళుపోస్తున్నప్పుడు మామూలుగా ఆమె కళ్ళు దిక్కులు చూస్తున్నాయి.

"ఈ చివరి సపర్య ఇంత అందంగా చేయాలని ఎవరు చెప్పారు?"

"సపర్యా లేదు నా నెత్తీ లేదు. ఓ మాట చెపుదామని ఇంటి చుట్టూ తిరిగి ఇటొచ్చాను."

"ఏమిటీ?" అన్నాను తెల్లబోతూ.

"అతను వచ్చి మీ గదిలో కూర్చున్నాడు"

"ఎవరు!"

"ఇంకెవరు? నన్ను చూడడానికి వచ్చిన..."

నిర్ఘాంతపోయాను.

"నన్ను చూడడానికా? బహుశా మీ తాతగారిని..."

"అబ్బ? మీకేం తెలీదు. మీకోసమే వచ్చాడు. నాకు తెలుసు. మీ గదిలో కూర్చున్నాడు"

"ఎందుకు?"

తలపట్టుకుంది.

"మీతో మాట్లాడి మీరొప్పుకుంటే మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోడానికి"

సుబ్బులు హాస్యం ఆడుతోందేమోననుకున్నాను కాని, ఆమె ముఖంలో నవ్వులేదు.

హఠాత్తుగా మా ఇంటి పెరటి వేపు కిటికీ దగ్గర ఎవరో కదలినట్టు నాకనిపించింది. కాని నేను నూతి వేపు తిరిగి ఉన్నాను. నేనటు తిరగబోతే సుబ్బులు నన్ను భుజం పట్టుకు ఇటు తిప్పి తువాలు అందించింది.

నెమ్మదిగా నా చెవి దగ్గర అంది "మాటలు పెరగనీకండి. మీ మీదే నా భారమంతా వేస్తున్నాను" అనేసి చటుక్కున ఇంట్లోకి మాయమయింది. ఆక్షణంలో సుబ్బులు వెళ్ళిపోయినా నాకు చాలా ఆనందం కలిగింది. *పుస్తకాలు చదువుకోకపోయినా మనస్సులో మాట బాగానే చెప్పొచ్చు.*

14

ఏదో పాతపుస్తకం పేజీలు తిప్పుతూ కూర్చున్నవాడల్లా నేను రాగానే లేచి నమస్కారం చేశాడు నవ్వుతూ. నేను బిగుసుకుపోయి ఉన్నాను. అలాగే ప్రతి నమస్కారం చేశాను.

"నా పేరు భగవాన్లు.." ఇంకేదో చెప్పేలోగానే,

"గ్లాట్టుసీయూ" అన్నాను మూతిబిగించి, ముందు వాగ్యుద్ధానికి సిద్ధపడి "నన్నేం చెయ్యమన్నారు?"

తెల్లబోయాడు భగవాన్లు. కాని అంతలో నవ్వాడు. నవ్వినప్పుడూ ఆ కళ్ళు ఆశ్చర్యపడుతున్నట్టే ఉన్నాయి! అప్పుడనుకున్నాను. మమ్మల్ని చూసినప్పుడు మాత్రమే ఆశ్చర్యం కలగలేదని 'ఆశ్చర్యం' అతని ముఖం మీద స్థిరంగా ముద్రవేసుకున్న భావం.

"మొదట ఈ ఉత్తరం చదవండి మీకంతా అర్థమవుతుంది" అని కాగితం ఇచ్చాడు. ఆశ్చర్యపోతూ విప్పి చూశాను. హనుమంతరావు వ్రాశాడు. "ఇతని పేరు భగవాన్లు. మా తోడల్లుడికీ ఇతనికీ బాగా పరిచయం. నీతో ఏదో పనుందట. వీలుంటే చేసిపెట్టు."

చకితుడినయాను. ఊరిలో ఉంటున్న వాడికి అక్కడ ఉంటున్న స్నేహితుడి నుంచి ఉత్తరం తీసుకొచ్చిన అతని ప్రతిభ ఏమని చెప్పను? అతను నన్నడగబోయే సహాయం హనుమంతరావుకీ తెలియదన్నమాట.

"నాతో మీకేం పని?" అన్నాను కాగితం మడతబెడుతూ.

నవ్వి "మొదట కూర్చోండి" అన్నాడు తన ఇంట్లో నాకు మర్యాదలు చేస్తున్నట్లు. కూర్చున్నాక చెయ్యిజాపి "నాకు మీరు చెయ్యి చూడాలి" అన్నాడు.

నేను నిర్ఘాంతపోయాను. "ఇదా నాతో పని?" అన్నాను.

"అవును. ఈ మధ్యనే నాకు వీటిమీద నమ్మకం పెరిగింది. ఎందుకంటే విన్నదానికీ, చూసినదానికీ పొత్తు కుదరడం లేదు జీవితంలో. పోనీ ఇలా చెప్పగా తెలుసుకున్న దానికి విలువ ఉంటుందేమోనని మొన్న హనుమంతరావుగారి షాపుకెళ్ళాను. మాట మధ్యలో మీరు 'షిరో' చదువుతున్నారని చెప్పారు. నాకు చాలా ఇష్టం ఈ సైన్సంటే. నాకు మీరో ముఖ్యమయిన విషయం చెప్పాలి"

"ఏమిటి?"

"నా పెళ్ళిని గురించి"

నిజానికి నాకా చదువు వంటబట్టలేదు ఎక్కువగా. అయితే *అబద్ధాన్ని కూడా అందంగా వర్ణిస్తే నిజంలాగా ఉంటుందన్న మాట గుర్తుకొచ్చింది.* ఏదో చెయ్యాలి గనక అతని చెయ్యి చూశాను. నాకేం అర్థంకాలేదు. ఒక్కసారి కళ్ళు మూసుకున్నాను. ఇతను కేవలం ఈ పనికే వచ్చాడా అని మథనపడ్డాను మనసులో.

"మీరు ప్రేమించిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోలేరు. మిమ్మల్ని ప్రేమించిన అమ్మాయినే మీరు చేపట్టగలుగుతారు" అన్నాను చివరికి మాటలు కూడదీసుకుంటూ.

అంతే, ఒక్క గెంతు గెంతాడు భగవాన్లు. "నిజం!" అన్నాడు దిగ్భ్రమతో, ఆ ఉత్సాహం చూసి నేనే తెల్లబోయాను.

"నాకు మహోపకారం చేశారు. ఐ థాట్ సోమచ్" అన్నాడు ఒక్కసారి లేచి గదంతా పచార్లు చేశాడు. అంతలో నా రెండు భుజాలూ పట్టూకుని కుదిపి "ఎంత బాగా చెప్పారండీ" అన్నాడు. హఠాత్తుగా కూర్చుని "ఈ మాట మా చిన్నాన్నకి చెపితే సుతరామూ ఒప్పుకోడండీ" అన్నాడు.

నాకేం అర్థం కాలేదు. "ఎందుకని?"

నా ముఖం చూసి "మీకేం అర్థం కాలేదు. కథ చెపుతాను చూడండి. మా మావయ్య కూతురు సుందరి ఉంది. చిన్నప్పట్నుంచీ అదీ, నేనూ కలిసి తిరిగాం. కలిసి పెరిగాం కొట్టుకున్నాం, తిట్టుకున్నాం. నేను ఖర్గపూర్‌కి చదువుకి వెళ్ళిపోయాక దానికి మశూచి వచ్చింది. ముఖమంతా మచ్చలు మిగిలిపోయాయి. జబ్బుతో ఉన్నన్నాళ్ళూ నన్నే తలుచుకునేదట. తర్వాత సెలవులకి వస్తే నాకు ముఖం చూపించడానికే సిగ్గుపడి లోపలికి పారిపోయేది. నాకు జాలేసింది. ఆమెను చూస్తుంటే ఎవరో మనస్సులో చెయ్యిపెట్టి కెలికినట్లు బాధపడేవాడిని. చిన్నప్పట్నుంచీ మేమిద్దరం భార్యాభర్తలవుతామని అంతా అంటుండేవారు. మేమిద్దరం ఎప్పుడు కనిపించినా వేళాకోళం చేసేవారు. అలాంటిది ఆ సెలవుల్లో ఆ విషయం ఎవరూ మాట్లాడలేదు. మావయ్య కూడా నా ముఖం చూస్తూ గుడ్లనీరు కుక్కుకున్నాడే కాని, ఆ మాట అనలేకపోయాడు. సుందరి మాట్లాడలేదు. "వచ్చావా బావా! రావనుకున్నాను" అని మాత్రం అంది. మా చిన్నాన్న గార్డియను. ఇంట్లోనే పెళ్ళికూతురుందని అంతవరకు హాయిగా కూర్చున్న చిన్నాన్న హఠాత్తుగా పెళ్ళిసంబంధాలు వెతకడం ప్రారంభించాడు. కాని నేను మాత్రం సుందరినే చేసుకోవాలనుకున్నాను. చిన్నప్పటినుంచీ పెంచుకున్న ఆలోచనని చిన్న అపభ్రంశంతో తుడిచిపెట్టేస్తామా సార్? ఆ మాటకి వస్తే సుందరి ఎప్పుడూ అందమైంది కాదు. ఇప్పుడీ స్ఫోటకంతో ఆమెలో పెద్దపోయిందేమీ లేదు. ఇదీ నా అభిప్రాయం. నేను ఆమెనే చేసుకుంటానన్నాను. కాని వినలేదు. ఇక్కడికి తీసుకొచ్చాడు. మీకు తెలిసే ఉంటుంది. ఈ అమ్మాయిని చూపించాడు" అని ఆగాడు.

ఇప్పుడు కథకు నాకు కావలసిన రుచి వచ్చింది. "చెప్పండి" అని తొందర చేశాను.

"ఈ అమ్మాయిని చూడగానే నా మనస్సంతా ఒక్కసారి మారిపోయింది సార్. మీతో నిజం చెప్పేస్తున్నాను."

నా గుండె గొంతులో కదిలింది. "అంటే" అన్నాను నూతిలో గొంతుతో.

"అంటే ఇదివరకు మా సుందరి విషయంలో ఉండే అనుమానం కూడా విడిపోయింది. తప్పనిసరిగా సుందరినే చేసుకోవాలనే నిశ్చయానికి వచ్చాను. అందం, గుణం ఒక్కచోటే ఉండనక్కరలేదని అందమైన గుణపాఠం నేర్పింది ఈ అమ్మాయి" అని ఆగాడు.

"ఎందుకిలా అనుకుంటున్నారు?" అని అడిగాను.

"పోనీండి సార్, మనకెందుకా గొడవలన్నీ? నాకెలాగూ ఆ విషయాల మీద ఆసక్తి లేదు. మిగతావి చెప్పండి" అని చెయ్యిజాచాడు.

"అలాకాదు. మీరెందుకిలా అనుకోవలసి వచ్చిందో తెలుసుకోవాలను ఉంది" అన్నాను.

నా ముఖం చూసి నవ్వాడు. "చెప్పమంటారా? మీకు సత్తిరాజులుగారని తెలుసా?"

తలూపాను.

"ఆయన్ని కదపండి. రకరకాల కథలు చెపుతాడు - ఆయనతో ఎన్నిసార్లు కలిసి తిరిగిందో, చిన్నప్పట్నించీ ఆమె స్వభావం ఎలాంటిదో అయినా రూపం ఉన్నవాళ్ళ దగ్గర గుణం ఉండదని.."

"అదంతా పచ్చి అబద్ధం" అని అరిచాను. అంతలో తేరుకుని "భగవాన్లుగారూ! రూపంలేని వ్యక్తిని ప్రేమించాననుకుంటూ ఆమెలో గుణాన్ని చూస్తున్నారు మీరు. బాగానే ఉంది. కాని రూపం ఉన్న వ్యక్తికి గుణం ఉండదన్న అభిప్రాయం ఎవరు కలిగించారు మీకు?" అన్నాను.

అతను తెల్లబోయి చూశాడు.

"ఆ అమ్మాయిని నెలరోజులకు పైగా తెలుసు. ఇన్నాళ్ళలో ఆమెలో ఒక్క కళంకం కనిపించలేదు" అన్నాను మళ్ళీ నేనే.

"నిజం!" అన్నాడు భగవాన్లు.

"నా సాక్షిగా" అన్నాను ఉద్రేకంగా. "పదిమందీ పది రకాలుగా మాట్లాడుకుంటారు. దానికేం? నలుగురూ అన్నంత మాత్రాన తాడు పాము అవుతుందా?"

భగవాన్లు ముందుకి వంగాడు. "కాని ఆలోచించండి సార్. పది పదిహేను రోజులు పరిచయమున్న వ్యక్తితో ఆమె వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళిందట. నాకు తెలీదనుకోండి. మరి దీన్నేమంటారు?"

నేను విస్మితుడినయాను. "ఇదీ సత్తిరాజులే చెప్పాడా?"

"చుశారా! నిజమేనని మీరెంత చక్కగా సమర్థిస్తున్నారో!"

నాకు ఆశ్చర్యంతో, సత్తిరాజులు మీది జుగుప్సతో నోటమాట రాలేదు.

"అఫ్‌కోర్స్ నేను నమ్మలేదనుకోండి. కలిసి ప్రయాణం చేసినంత మాత్రాన మనసులు కలుస్తాయా? అదో పిచ్చిభ్రమ. కాని, సత్తిరాజులు ఓ అమాయకుడు. విని నవ్వుకున్నాను"

"మీకు దూరం ఆలోచించే నేర్పుంది. అది చాలామందికి సాధ్యం కాదు" అన్నాను చివరికి.

థాంక్స్ అంటూ లేచాడు. నా రెండు చేతులూ పట్టుకుని "చూసినదంతా నమ్మకు, విన్నదంతా నిజమని ఒప్పుకోకు మా ఇంటెలిజెన్స్ డిపార్టుమెంటులో అలవాటైన మొదటి సూత్రం ఇదే. మీకేం భయం అక్కరలేదు. నాకన్నీ తెలుస్తాయి. కానీ అన్నీ తెలిసిన రీతిలోనే అర్థం చేసుకోను. అర్థం కావలసిన పద్ధతిలోనే అర్థంచేసుకుంటాను. మీ సహాయానికి థాంక్స్" అని వెళ్ళిపోయాడు.

అతని ప్రసంగం నన్నాశ్చర్యపరచింది. ఇంత చిన్న విషయం తెలుసుకోడానికి నా దగ్గరికి రికమెండేషన్ లెటర్ పట్టుకు రావలసినంత ఆగత్యమేమిటి? ఆలోచించిన కొద్దీ ఇంటెలిజెన్స్ డిపార్టుమెంటు మనిషికీ, షీరో జ్యోతిష్యానికి ఎలా పొత్తు కుదురుతుందో ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కాలేదు."

ఈ విషయం మరి కొన్నాళ్ళవరకూ అలా అర్థం కాకుండానే ఉండిపోయింది.

✡ ✡ ✡

ఏమిటీ ఊహించని పరిణామాలు? మధ్యలో భగవాన్ ఒకడూ..? ఏమి చెయ్యబోతున్నాడు?
కథని మలుపు తిప్పుతాడా లేక తానే మలుపులో కూలబడిపోతాడా?
ఈ వెన్నెల వాగులో మరో మజిలీ కోసం వచ్చేనెల వరకూ ఆగాల్సిందే.

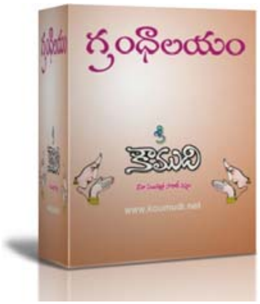

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!